

Á sama arbeidsplassi í 50 ár:

— Eg fekk arbeiðið, sum varð ætlað systri

Svend Vilhelmsen í Havn hevði fyrr í ár verið í arbeiði hjá A/S Thorshavns Mælkeforsyning og Margarinefabrik í 50 ár. Hann byrjaði at arbeiða á meiarinum í 1925 og var tá 13 ára gamal

— Eg gekk í skúla tá, og meiaríð skuldi hava eitt konufólk í arbeiði aftrat. Pápi bað um pláss fyrri einari systur mínari, men tá hon skuldi byrja at arbeiða, var hon farin til Danmarkar. Og eg kom so í staðin, greiðir Svend frá.

Gekk til handa

— Fyrstu tíðina gekk eg øllum til handa á meiarinum, men lut-tók eisini í tí vanliga arbeiðinum, so sum at pakka margarín. Tá varð alt pakkað við hond, og nógv fólk gjørdu hetta arbeiðið. Eg kann minnst, at tá gjørdu vit margarín upp í stórar kurnur, og tað kom so út í longum strímlum. Margarínstrímlarnir vórðu skornir sundur og síðani pakkaðir. Nú gongur alt fyrri seg automatiskt.

Fyrstu árin, Svend arbeiði á meiarinum, vóru eini 8—10 fólk í arbeiði har.

— Øll tey, sum eg arbeiði saman við, eru farin. Rubek Rubeksen, sum sigldi við Ruth, er tó á lívi. Eg kann minnst t. d. gamla Jákup Lindenskov, Johan Michelsen (á meiarinum) og Karl Jensen, sum var pápi núverandi stjóran, Peder Jensen. Somu fólkin arbeiðu í mjólka- og margarínframleiðsluni.

Á sápufabrikkina

Eftir at hava arbeiði á meiarinum í nøkur ár fór Svend oman á sápufabrikkina. Hon helt tá til, sum vaskarið nú er, og vaskarið var har, sum sjómansheimið er. At byrja við vóru teir bert tveir mans, sum framleiddu sápu.

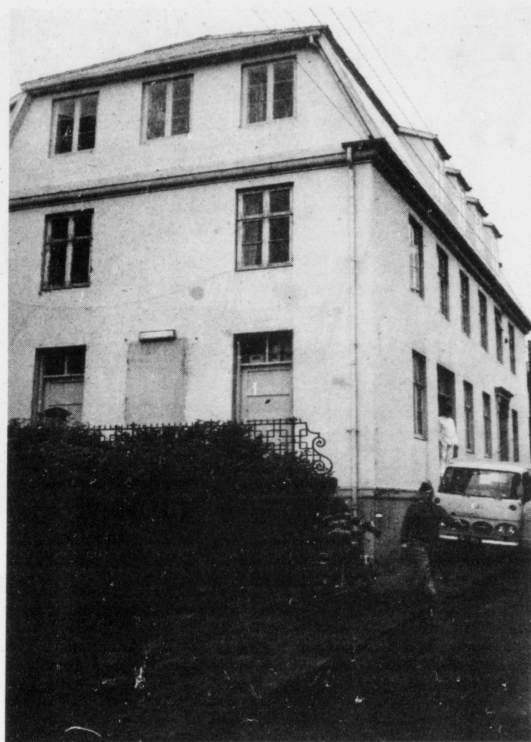
— Tá eg var 21, fór eg at koyra bil fyrri meiaríð. Bilurin, sum eg koyrði, varð drivin við battarium, og eg kann minnst, at hann tók nógv. Hver kvöld máttu battariini løðast. Tað var ikki langt, vit kundu koyra tá. Tað longsta mundi vera til Velbastaðar og Kirkjubæar. Annars koyrði eg nógv oman í Vágsbotn til rutubátarnar við farmi. Enok á Frælsinum, vit kallaðu, gekk við posti til Velbastaðar og Kirkjubæar, og ofta

Vaskarið. Har helt sápufabrikkin til fyrr

Svend Vilhelmsen: — Tá í tíðini mátti arbeiðast, til man var liðugur

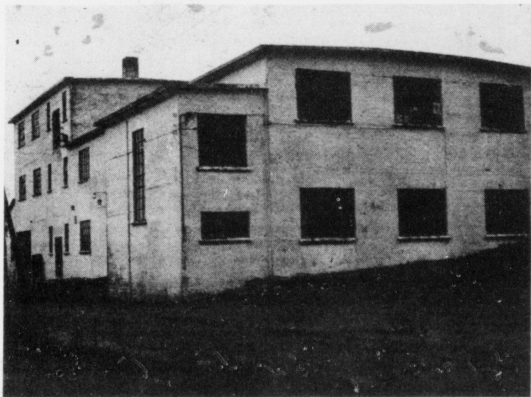

Mjólkaforsýningin í Tórsgøtu

tók eg hann uppi. Tá hann gavst at ganga við posti, yvirtóku vit hetta arbeiðið. Farmurin frá meiarinum til Smyril mátti forast út við einum lítlum báti.

nýggja sápufabrikk uppi á Hálsl í 1940.

— Tá eg hevði koyrt bil í nøkur ár, gjørdist eg sjúkur í rygginum, og tí fór eg niðan á

Sápufabrikkin á Hálsl

Tá var eystara kei ikki liðug, og Smyril lá útfyri á vanni. Skipini, sum meiaríð hevði fyrstu tíðina, vóru Ruth og Sigmundur. Hetta vóru tveir smáir bátar, men seinni komu fleiri og stórir skip aftrat.

Svend plagdi eisini at koyra farm frá skipunum hjá Skipafelagnum oman í Vágsbotn til rutubátarnar.

— Tað gjørdu vit leingi. Tá sluppinnar fóru um várarnar, var altíð úr at gera á meiarinum. Tá skuldu skipini hava nógv vøru, og hartil skuldi alt latast isenn.

Hálsl at arbeiða. Húsini á Hálsl hýstu eisini framleiðsluni hjá Jacob Veyhe, verkfrøðingi, við oljufernis. Vit vóru eini 12 fólk í arbeiði tilsamans, og summi seymaðu oljuklæðir. Framleiðslan við oljuklæðum helt næstan uppat undir krígunum, tí tað gekk so illa at fáa tilfar úr útlandinum tá. Frammanundan hevði Jacob Veyhe hildið til í gomlu sápufabrikkini í Tórsgøtu.

— Nú eru vit bert tveir mans í arbeiði uppi á Hálsl, og tað er bert sápuframleiðslan, sum er eftir. Tá vit framleiddu sápu í Tórsgøtu og fyrstu árin uppi á Hálsl, gjørdu vit eini 8—10

Nýggj sápufabrikk

A/S Thorshavns Mælkeforsyning og Margarinefabrik bygdi

